מי נמי בדרך דלאו בני גלות. הרבה שנויין במסכת מכות (פ"ב) כגון שהלכו דרך עלייה או מי שילאה אבן מתחת ידו והוליא הלה ראשו וקבלה: **מה חלק.** בטומאת מקדש משאר טומאות: **דמייתי טולא ויורד.** ושאר שגגת עבירה בקרבן קבוע: **דמייתי שעירה ולא כשבה.** ובשאר כריתות תורה אור

גילוי עריות נמי היכי דמי אי במזיד בר קטלא הוא אי בשוגג בר קרבן הוא: במזיד ולא אתרו ביה, בשוגג ולא אתידע ליה, שפיכות דמים נמי ה"ד אי במזיד בר קטלא הוא אי בשוגג בר גלות הוא? במזיד ולא אתרו ביה, בשוגג ולא אתידע ליה, אי נמי בהנך דלאו בני גלות ולא אתידע ליה, אמר מר יכול על שלש טומאות הללו יהא שעיר מכפר ת"ל "מטומאות" ולא כל טומאות-מה מצינו שחלק הכתוב מכלל כל הטומאות, בטומאת מקדש וקדשיו, אף כאן בטומאת מקדש וקדשיו דברי רבי יהודה ומאי "חלק"? דמייתי בעולה ויורד, אימא עד שמאי חלק (סימן ע"ז יולדת מצורע נזיר (וכו')) דמייתי שעירה ולא כשבה? אמר רב כהנא אנן חלק להקל מאמרינן והאי חלק להחמיר הוא, אימא יולדת דחלק דמייתי עולה ויורד? אמר רב הושעיא "לכל חטאתם" ולא לכל טומאתם, ולר' שמעון בן יוחאי דאמר יולדת נמי חוטאת היא מאי איכא למימר? רבי שמעון לטעמיה דאמר ממקומו הוא מוכרע (ג) אימא מצורע? *אמר רב הושעיא "לכל חטאתם" ולא לכל טומאתם, ולר' שמואל בר נחמני *דאמר על שבעה דברים נגעים באין מאי איכא למימר? התם נגעיה דאכפר ליה וקרבן לאישתרויי *בקהל אימא נזיר ממא דחלק דמייתי תורים ובני יונה? אמר רב הושעיא "לכל חטאתם" ולא לכל טומאתם, ולר' אלעזר הקפר *דאמר נזיר חוטא הוא מאי איכא למימר? סבר לה כר' שמעון דאמר ממקומו הוא מוכרע. אמר מר' שמעון אומר ממקומו הוא מוכרע הרי הוא אומר "וכפר על הקדש מטומאות מטומאתו של קודש בו' שפיר קאמר רבי שמעון? ורבי יהודה אמר לך ההוא מיבעי ליה כי היכי דעביד לפני ולפנים הכי נעביד בהיכל ורבי שמעון ההוא "מיכן יעשה" נפקא, ורבי יהודה אי מהדיא הוה אמינא ניתי פר ושעיר אחריני ונעביד המ"ל, ור' שמעון "וכן יעשה לאהל מועד" מיניה משמע: אמר מר יכול על כל טומאות שבחודש יהא שעיר זה מכפר? ת"ל "מפשעיהם לכל חטאתם וגו'" מאי ניהו? יש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף, תאי בר קרבן הוא? לא צריכא דאתידע ליה סמוך לשקיעת החמה? ד' אמינא אדמייתי ניתלי

גילוי עריות כו' אי במזיד בר קטלא הוא. ובהך דליכא קטלא אלא כרת ליכא לאוקומה דהא איכא למיפרך בר מלקות הוא כדפרישית: **ואימא** יולדת. פירש הקונטרס יולדת שעבר עליה יום הכפורים תאכל בקדשים ואין צריכה להביא קרבן ואף על גב דאם כן לא אתי לכלל חטאת אין לחוש כיון דבטומאת מקדש וקדשיו אתי לכלל חטאת כדפרישית לעיל ולא מקרי נמי פעמים בשנה הואיל ואין זמנה קבוע אלא פעם אחת בשנה אבל קשה דהא בר קרבן הוא ואיך יכפר על בר קרבן וי"ל דהואיל וקרבן יולדת לא אתי לכפרה אלא להכשיר בקדשים אין זה בר קרבן אפילו לר' שמעון דאמר יולדת חוטאת היא מכל מקום עקרו אינו אלא להכשיר בקדשים אבל קשה מאי פריך דאי פריך שלא תצטרך להביא קרבן כלל הוה ליה לשנויי כדמשני גבי שעיר המשתלח בפרק בתרא דכריתות (דף כו:) דיולדת כי קמייתי קרבן לאשתרויי בקדשים ואמיר נמי משני דלא מייתי אלא כדי למיחל עליה טהרה לכך נראה לרבינו תם דהכא מספק יולדת פריך כגון ספק אם נפל הפילה אם רוח הפילה ולא הוחזקה עוברה דאי הוחזקה בתר רובא אזלינא כדמוכח בפרק המפלת (נדה דף כט:) אלא הרגישה שהפילה דלאו בת קרבן היא ואע"ג דמייתי חטאת העוף על הספק כדאמרינן *בסוף נדה (דף עב:) לא תשיב בר קרבן מידי דהוה אחייבי אשמות תלויין דלא תשיבי בני קרבן בפרק בתרא דכריתות (דף כה:) כיון דאין באין אלא על הספק ועוד דהא איכא עולת העוף שאין מביאין על הספק והשתא פריך הכא דיתלה לה השעיר עד לאחר יום"כ שתביא חטאת העוף וכן כל הני דבסמוך אבל בפרק בתרא דכריתות (דף כו:) פריך דלא תביא כלל דהשתא אתי שפיר דלא משני הכא כדמשני התם: **אמר** קרא לכל חטאתם. וא"ת קרבן יולדת נמי איקרי חטאת וי"ל דבעי שבא על חטאת דומיא דפשעים ולא מצי לשנויי אמר קרא וכפר דביולדת נמי כתיב וכפר והייט שמכפרה ומטהרה לאכול בקדשים: **ואימא** מצורע. ומאי חלק וכו'. ואם תאמר והא מייתי נמי אשם וי"ל בחטאת שלו מיהא חלק להקל: **עד** ז' דברים נגעים באין. תימה והא לא מייתי בעלמא קרבן אהנך עבירות אלא כשהו מצורע והיכי תיסק אדעתין דאחטאה קמייתא ונראה לריב"ן דס"ד דאתרוייהו מייתי לכפרה ולאשתרויי בקהל דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתרויי בקהל. **אימא** נזיר טמא. פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחייבו הכתוב לבד מאשם חלק להקל: **ולרבי** אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא כו'. ואם תאמר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שעיר עצמו מן היין

מאי היא חלוקת טומאת מקדש וקדשיו מכל האיבי קרבן דאינון בעולה ויורד. ואימא ע"ז דחלוקה טומאתה דהיא בשעירה. ודחינן אגן חלק להקל קאמרינן. וחלוקה דטומאת ע"ז להחמיר עליה היא. פפורשת בספרי. ואימא יולדת ואליבא דר' שמעון דאמר יולדת חוטאת היא. כי בשעה שכורעת לילד נשבעת שלא תזקק לבעלה. ודחינן ר' שמעון לטעמיה דאמר מפקמו הוא מוכרע. ואימא טומאת מצורע שהוא חוטא. דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן על שבעה דברים נגעים באים. על לשון הרע. ועל שפיכות דמים. ועל שבועת שוא. ועל גילוי עריות. ועל נסות הרוח. [ועל הגזל]. ועל צרות העין. על לשון הרע שנאמר מלשני ט"כבו עליהם עוון הנעים בפרים נגע מצורע אוה מצ"נו יחלק

[נזיר מ"ב]

הגהות הב"ח

(א) גמ' הוא ואימא יולדת: (ב) שם מוכרע ואימא מצורע:

(ג) אולא הגלות מכפרת עליו כדאמרת במכות בר: (ד) אל מצטרפת לאלו ובכל צאת פנינו אינו מכפר עליהם

ר"ת בראשי תיבות "וכפר על הקודש ומאוהל אות ת"ת וכן ישאל לאהל מועד ויטהר אבל הרמן לאוהל"

[כריתות כו.]

ערכין טז. ע"ש [סוטה טו. ע"ש כריתות כו. ע"ש]

נזיר יט. כב. הענייה יא. ג"ק לא: נדרים י.

[נתמורה לד. וכמיר כט.]

[בסוטה טו. ובכריתות כו. איתא לאישתרויי בקדשים אבל מלת בקהל דהכא בגמרא וכן בתוס' דהכא ד"ה על ז' דברים וכו' אין לו מובן. שוב מצאתי בס' כ"ש שכתב בסוגיא דכריתות מפי עצמו ומפי עדות דל"ל הכא כמו דאיתא בכריתות ומלת בקהל דהכא טעות הוא עכ"ל ואולם מדוקם דתוס' דהכא ד"ה על ז' דברים וכו' ונראה לריב"ן וכו' הזכירו ונקטו בלאוסם לאשתרויי בקהל שני פעמים ובאין ספק דצריכין תיקון ול"ל גם בתוס' על נכון לאשתרויי בקדשים]

[כריתות כו.]

[בכמה מקומות]

[בכמה מקומות]

[בכמה מקומות